

En skådespelare som engagerats för att under tre månader medverka i uppsättningen av en teaterpjäs har ansetts vara arbetstagare. Även fråga om avtal har träffats om att viss del av lönen bara ska betalas om alla planerade föreställningarna genomfördes.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2021-03-31
StockholmDom nr 13/21
Mål nr B 106/20**KLAGANDE**

R.F.

Ombud: förbundsjuristen David Grepo, Fackförbundet Scen & Film,
Box 12710, 112 94 Stockholm**MOTPART**Föreningen Ö2, 802514-7854, c/o M.H., Mosebacke Torg 16-18,
116 20 StockholmOmbud: jur.kand. Peter Haglund, Peter Haglund Law AB,
Vivstavarvsvägen 194, 122 43 Enskede**SAKEN**

lönefordran m.m.

ÖVERKLAGAD DOM

Stockholms tingsrätts dom den 29 oktober 2020 i mål nr FT 7724-20

Tingsrättens dom, se bilaga.

Bakgrund

Föreningen Ö2 är en ideell förening som bedriver verksamhet inom teater och scenkonst. Under 2020 skulle föreningen sätta upp pjäsen Sanning och konsekvens av Lars Norén. Tio föreställningar skulle ges under tiden 9–26 mars 2020.

Ö2 och R.F. kom i december 2019 överens om att han mot betalning skulle medverka i pjäsen som skådespelare. Parterna är ense om att han enligt överenskommelsen skulle delta i repetitioner och föreställningar under tiden 2 januari–26 mars 2020.

Till följd av coronapandemin ställdes föreställningarna in efter premiären den 9 mars. R.F:s medverkan i pjäsen kom därför endast att avse tiden 2 januari–9 mars 2020.

Ö2 betalade den 21 februari 2020 ett belopp om 24 970 kr till R.F. Beloppet betalades som inkomst av tjänst och Ö2 gjorde visst avdrag för preliminärskatt.

R.F. väckte talan mot Ö2 vid tingsrätten. Han gjorde gällande att han varit arbetstagare och framställde yrkanden om lön med visst belopp för tiden t.o.m. den 9 mars 2020 samt semesterersättning.

Ö2 bestred talan.

Parterna var överens om att käromålet skulle avslås om tingsrätten skulle finna att det inte varit ett anställningsförhållande mellan dem.

Tingsrätten kom fram till att R.F. inte varit arbetstagare och avslög käromålet.

R.F. har överklagat tingsrättens dom.

Yrkanden m.m.

R.F. har yrkat att Arbetsdomstolen, med ändring av tingsrättens dom, ska förplikta Ö2 att till honom betala

1. lön med 13 450 kr, jämte ränta enligt 6 § räntelagen på 8 471 kr från den 25 mars 2020 och på 5 082 kr från den 24 april 2020,
2. semesterersättning med 4 623 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 2 mars 2020, samt
3. ersättning för hans rättegångskostnader vid tingsrätten med 2 304 kr, varav 1 404 kr avser ombudsarvode (rättslig rådgivning).

Ö2 har motsatt sig att tingsrättens dom ändras.

Var och en av parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader i Arbetsdomstolen med 1 425 kr för en timmes rättslig rådgivning.

Målet har avgjorts utan huvudförhandling. Parterna har till stöd för sin talan åberopat samma grunder och bevisning som vid tingsrätten samt utvecklat sin talan på i huvudsak samma sätt som där. Den muntliga bevisningen har lagts fram genom uppspelning av ljud- och bildupptagningar av förhören vid tingsrätten. Parterna har till förtydliganden av sin talan anfört följande.

R.F.

R.F. var arbetstagare. Överenskommelsen mellan Ö2 och honom innebar att han hade rätt till 48 000 kr (två månadslöner om 24 000 kr) för repetitionstiden (2 januari–8 mars) och att parterna senare

skulle komma överens om ersättningen för hans medverkan i de tio föreställningarna. I målet gör han dock bara gällande att han haft rätt till 48 000 kr (exklusive socialavgifter) för hela avtalsperioden. Han arbetade t.o.m. den 9 mars, dvs. 68 av 85 dagar i avtalsperioden. Han har därför rätt till 68/85 av 48 000 kr, med avdrag för 24 970 kr som Ö2 redan betalat. Han har således rätt till betalning med 13 450 kr.

Eftersom R.F. var arbetstagare, har han rätt till semestersättning enligt lag på den intjänade lönen.

Ö2

R.F. var uppdragstagare och han skulle få ett gage om totalt 66 572 kr (inklusive socialavgifter). Beloppet skulle betalas i två lika stora delar. Den första betalningen skedde den 21 februari 2020. Eftersom R.F. inte var registrerad för F-skatt, betalade Ö2 socialavgifter. Beloppet före preliminärskatteavdrag blev därför 24 970 kr. Den andra betalningen skulle enligt avtalet göras sedan alla föreställningarna spelats. Eftersom så inte blev fallet har R.F. inte rätt till ytterligare betalning.

Ö2 vitsordar att R.F., om alla föreställningarna hade genomförts, skulle ha haft rätt till i vart fall 48 000 kr exklusive socialavgifter. Föreningen har inga invändningar mot hur beloppet om 13 450 kr räknats fram, men anser inte att beräkningen är förenlig med parternas avtal.

R.F. var inte arbetstagare och har därför inte rätt till semestersättning.

Domskäl

Twisten

Såsom parterna har utformat sin talan ska Arbetsdomstolen först pröva om R.F. var arbetstagare. Om domstolen kommer fram till det, kommer domstolen därefter att pröva om han har rätt till ytterligare ersättning för arbete samt semesterersättning.

Var R.F. arbetstagare?

Rättsliga utgångspunkter

Frågan om en arbetspresterande part är att anse som arbetstagare eller uppdragstagare avgörs enligt fast praxis från Arbetsdomstolen genom en helhetsbedömning av samtliga omständigheter i det enskilda fallet, t.ex. om

arbetet har utförts under huvudmannens ledning och kontroll, arbetsförhållandets varaktighet, sysselsättningsgraden och ersättningens form. Hänsyn ska inte bara tas till innehållet i det avtal som parterna träffat utan även till sådana omständigheter som den sakliga innebörden av avtalade villkor och de faktiska förhållanden under vilka den arbetspresterande parten har utfört arbete.

Arbetstagarbegreppet är i princip tvingande. Detta innebär t.ex. att anställningsskyddslagen är tillämplig på ett arbetsavtal om den arbetspresterande parten efter en helhetsdömning är att anse som arbetstagar, även om huvudmannen och den arbetspresterande parten valt att rubricera sitt avtal som ett uppdragsavtal. Detta sammanhänger med att den arbetsrättsliga lagstiftningen i sina grunddrag är tvingande till arbetstagarens förmån och därmed inte kan sättas åsido genom avtal. Det finns i rättspraxis åtskilliga exempel där domstolarna efter en helhetsbedömning kommit fram till att det varit fråga om ett anställningsförhållande trots att parterna angivit att de träffat ett uppdragsavtal eller liknande. Se t.ex. AD 2013 nr 92, AD 2012 nr 24, AD 2005 nr 16, AD 1995 nr 26 och NJA 1996 s. 311.

Det kan hända att omständigheterna i det enskilda fallet talar både för ett anställnings- och ett uppdragsförhållande. I NJA 1996 s. 311 uttalade Högsta domstolen att det i tveksamma fall bör avgöras till arbetstagarens fördel, dvs. ett arbetstagarförhållande bör anses föreligga. Motsvarande synsätt kommer till uttryck i förarbetena till medbestämmandelagen (se prop. 1975/76:105 bil. 1 s. 309 och 324). Å andra sidan finns i rättspraxis exempel på att domstolarna, i situationer som ligger i gränsområdet mellan anställnings- och uppdragsförhållanden, beaktar hur parterna själva uppfattat sitt avtal. I AD 1983 nr 89, som gällde en försäljare av kokosbollar, fann domstolen det utrett att parterna avsiktligt inrättat sig efter att det var fråga om ett företagarförhållande, och uttalade att när det rör sig om en situation, som ligger i gränsområdet mellan arbetstagar- och företagarförhållandet och ingenting tyder på att avsikten varit att kringgå lag eller avtal, måste särskild hänsyn tas till en sådan omständighet. Liknande synpunkter kommer till uttryck även i AD 1980 nr 108 och AD 1982 nr 104.

Omständigheterna

Ö2 och R.F. kom i december 2019 överens om att han mot betalning skulle medverka som skådespelare i den aktuella pjäsen under tiden 2 januari–26 mars 2020. Arbetet innefattade repetitioner och tio föreställningar.

Det har inte framkommit att R.F. tidigare utfört arbete för Ö2 eller att tanken var att han skulle fortsätta att arbeta för föreningen efter att

pjäsen var färdigspelad. Arbetsdomstolen utgår därför från att R.F:s arbete för Ö2 var avsett att vara begränsat till den aktuella pjäsen, och inte utgjorde en del i en fortlöpande eller återkommande avtalsrelation. Vidare framgår av utredningen att R.F:s åtagande gentemot Ö2 varken med hänsyn till avtalets innehåll eller åtagandets omfattning hindrat honom från att åta sig arbete för andra huvudmän. Parterna har inte närmare beskrivit hur R.F:s arbete skulle vara organiserat. Det har dock inte framkommit annat än att arbetet organiserades på ett sätt som får antas vara sedvanligt när skådespelare anlitas för medverkan i en teaterproduktion. Det får således antas att R.F. personligen skulle utföra arbetet, att arbetet ytterst leddes och kontrollerades av föreningen, att föreningen tillhandahöll den utrustning som behövdes och att R.F. under arbetet varit inordnad i föreningens verksamhet. Ersättningen för arbetet har bestämts utifrån dess omfattning.

Av handlingarna i målet framgår att det för två andra medverkande upprättades skriftliga kontrakt mellan Ö2 och en annan ideell förening om att den senare skulle ställa medverkandena till förfogande för Ö2 som regissör respektive tekniker. Vidare framgår av handlingarna att två medverkande skådespelare var registrerade för F-skatt och att de fakturerade Ö2 för sin medverkan. Handlingarna ger starkt stöd för att Ö2 med dessa fyra personer var ense om att de skulle medverka i föreställningen som uppdragstagare.

R.F. har i förhör berättat att han i samtal med Ö2:s företrädare T.P. i december 2019 fick besked om att han kunde välja mellan att fakturera vederlaget eller ta ut det som lön, och att han gav beskedet att han önskade ta det som lön. T.P. har berättat att det stod klart för alla inblandade hur stor ersättning som kunde betalas enligt budgeten och att ersättningen skulle faktureras. Hon har vidare berättat att en överenskommelse av denna innebörd träffats mellan Ö2 och R.F., men att hon inte är säker på vem som talat med R.F. om saken.

Arbetsdomstolens bedömning

Utredningen pekar på att det är vanligt förekommande att skådespelare som medverkar vid enstaka uppsättningar eller motsvarande, i vissa fall gör detta som arbetstagare och i andra fall som uppdragstagare (jfr NJA 1992 s. 631).

Bland de förhållanden som redovisats ovan finns omständigheter som talar för att det varit fråga om ett anställningsförhållande, men även för att det i stället varit ett uppdragsförhållande.

Enligt Arbetsdomstolens mening visar utredningen att företrädare för Ö2 utgick från att alla medverkande skulle vara uppdragstagare och fakturera föreningen för sin medverkan. Varken av den skriftliga bevisningen eller av

förhören med Ö2:s företrädare framgår dock att detta skulle ha gjorts klart för R.F. innan avtalet om hans medverkan träffades, och än mindre att R.F. skulle ha accepterat detta. Det är således inte visat att Ö2 och R.F. kommit överens om att han skulle utföra arbetet som uppdragstagare, eller att de gemensamt utgått från att det var fråga om ett uppdragsförhållande. Å andra sidan är det inte heller visat att parterna kommit överens om att R.F. skulle vara arbetstagare. Det är således inte visat att parterna varit ense om annat än att han skulle utföra arbete mot betalning.

Vid en helhetsbedömning av omständigheterna kommer Arbetsdomstolen, till skillnad från tingsrätten, till slutsatsen att R.F. var arbetstagare.

Har R.F. rätt till ytterligare lön?

Parternas inställning

R.F. har gjort gällande följande. Parterna kom överens om en lön om 48 000 kr för hela avtalsperioden (dvs. 2 januari–26 mars). Han arbetade under tiden 2 januari–9 mars 2020 och har rätt till lön i proportion till den del av avtalsperioden som han arbetat. Ö2 har i februari betalat ett belopp om 24 970 kr. R.F. har rätt till lön med ytterligare 13 450 kr.

Ö2 har anfört följande. Ersättningen skulle betalas i två lika stora delar. Den första delen skulle betalas i februari och den andra efter att alla föreställningarna var spelade. Eftersom föreställningarna inte genomfördes, har R.F. inte rätt till ytterligare betalning.

Rättsliga utgångspunkter

En arbetstagare tjänar som utgångspunkt in lönen allteftersom arbetet utförs. Om en arbetstagare som t.ex. är månadsavlönad slutar anställningen under en månad har han eller hon rätt till lön motsvarande den del av månaden som arbete utförts. Ett krav på att arbetstagaren t.ex. ska kvarstå i anställningen vid tidpunkten för löneutbetalningen för att erhålla viss del av lönen kan dock tänkas följa av avtal, bruk på arbetsplatsen eller sedvänja i branschen (jfr AD 2000 nr 77). Avtal som berättigar arbetsgivare att mer allmänt innehålla lön som säkerhet för fullgörande av arbetet kan tänkas vara oskäliga enligt 36 § avtalslagen. Se t.ex. prop. 1970:94 s. 41 med hänvisningar. Se även Schmidt, Tjänsteavtalet, 1959, s. 287 ff.

Arbetsdomstolens bedömning

Utredningen ger visst stöd för att ledningen för Ö2 tänkt sig att den andra delen av ersättningen inte skulle betalas om föreställningarna inte genomfördes. Två av föreningens företrädare har hörts i målet. Ingen av dem har berättat något om att föreningen klargjort sin uppfattning för R.F. Det har heller inte i övrigt framkommit något som ger stöd för att avtalet mellan Ö2 och R.F. har den innebörd som föreningen gör gällande.

R.F. har därmed rätt till lön för sitt arbete t.o.m. den 9 mars 2020. Om beräkningen av beloppet råder inte tvist. R.F:s yrkande om lön ska därför bifallas. Ränta ska beräknas på det sätt som R.F. yrkat, dock inte på högre kapitalbelopp än det som yrkats. Tingsrättens dom ska ändras i enlighet härmed.

Har R.F. rätt till semesterersättning?

Arbetsdomstolen har kommit fram till att R.F. var arbetstagare och att han sammanlagt tjänat 38 420 kr (dvs. 24 970 kr + 13 450 kr). Han har därför rätt till semesterersättning med tolv procent av detta belopp, dvs. 4 610 kr. Situationen får förstås som att R.F:s anställning upphörde den 9 mars 2020. Räntan på semesterersättningen ska därför beräknas från den 9 april 2020 (se 30 § semesterlagen). Tingsrättens dom ska ändras även i denna del.

Rättegångskostnader

Eftersom R.F. i allt väsentligt vunnit målet ska Ö2 ersätta honom för rättegångskostnader vid tingsrätten och i Arbetsdomstolen. De yrkade beloppen är skäligen.

Domslut

1. Med ändring av tingsrättens dom, förpliktar Arbetsdomstolen Föreningen Ö2 att till R.F. betala
 - a) lön med 13 450 kr, jämte ränta enligt 6 § räntelagen på 8 471 kr från den 25 mars 2020 och på 4 979 kr från den 24 april 2020,
 - b) semesterersättning med 4 610 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 9 april 2020, och
 - c) ersättning för rättegångskostnader vid tingsrätten med 2 304 kr, varav 1 404 kr avser rättslig rådgivning.

2. Arbetsdomstolen förpliktar Föreningen Ö2 att ersätta R.F. för rättegångskostnader i Arbetsdomstolen med 1 425 kr avseende rättslig rådgivning.

Ledamöter: Jonas Malmberg, Carina Gunnarsson, Folke K Larsson, Charlott Richardson, Göran Söderlöf, Peter Winstén och Carl-Gustaf Hjort.
Enhälligt.

Rättssekreterare: Martina Sjölund

Bilaga

Tingsrättens dom (ledamot: Karin Walberg)

BAKGRUND

Ö2 är en ideell förening som bedriver verksamhet inom teater och annan scenkonst. Ö2 har inte tecknat något kollektivavtal.

R.F. medverkade som skådespelare i Ö2:s uppsättning av teaterpjäsen Sanning och konsekvens av Lars Norén. R.F. började repetera pjäsen i början av januari 2020. Avsikten var att tio föreställningar skulle spelas under perioden den 9 mars till den 26 mars 2020. På grund av coronapandemin spelades endast premiärföreställningen den 9 mars 2020. Övriga föreställningar ställdes in.

Ö2 har den 21 februari 2020 betalat ett belopp om 24 970 kr till R.F. Från beloppet gjordes skatteavdrag med 7 491 kr. R.F. erhöll en nettobetaling om 17 479 kr.

De huvudsakliga tvistefrågorna i målet är huruvida det förelegat ett anställningsförhållande mellan Ö2 och R.F. samt, i så fall, vilka lönevillkor som gällt för anställningen. Parterna är överens om att käromålet ska ogillas för det fall tingsrätten skulle finna att det inte förelegat ett anställningsförhållande mellan parterna.

YRKANDEN M.M.

R.F.

R.F. har yrkat att Ö2 till honom ska betala utebliven lön om 13 553 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 25 mars 2020 på beloppet 8 471 kr och från den 24 april 2020 på beloppet 5 082 kr.

R.F. har yrkat att Ö2 till honom ska betala utebliven semesterersättning om 4 623 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen på beloppet från den 24 april 2020.

R.F. har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader med 2 304 kr varav 900 kr avser ansökningsavgift och 1 404 kr avser ombudsarvode.

Ö2

Ö2 har bestritt R.F:s yrkanden. Inget belopp har vitsordats som skäligt i och för sig. Ingen tidpunkt från vilken ränta ska utgå har vitsordats. Räntesatsen samt beräkningarna som sådana har dock vitsordats som skäliga i och för sig.

Ö2 har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader med 2 614 kr, varav 1 404 kr avser ombudsarvode, 330 kr avser resekostnader och 880 kr avser vittnesersättning.

GRUNDER M.M.

R.F.

R.F. fick välja om han skulle bli anställd av Ö2 eller om han skulle fakturera Ö2. R.F. valde att bli anställd av Ö2. Anställningsavtal mellan Ö2 och R.F. ingicks någon gång i december 2019. Det var ett muntligt avtal. Avtalet ingicks per telefon vid samtal mellan R.F. och Ö2:s företrädare T.P. Enligt avtalet skulle R.F. erhålla två månadslöner om 24 000 kr för repetitionsperioden. Därefter skulle han erhålla ytterligare ersättning efter att föreställningarna var genomförda med ett belopp som inte var bestämt då avtalet ingicks.

R.F. påbörjade sin anställning med repetitioner den 2 januari 2020. Anställningen skulle ha varat till den 26 mars 2020 men avslutades den 9 mars 2020. R.F. var alltså anställd av Ö2 från den 2 januari 2020 till och med den 9 mars 2020.

R.F. erhöll en bruttolönebetalning om 24 970 kr den 21 februari 2020. Utbetalningen avsåg perioden 2 januari 2020 till 14 februari 2020. Att utbetalningen är att anse som en löneutbetalning stöds av att Ö2 även betalade in sociala avgifter och drog av inkomstskatt för utbetalningen. R.F. fick utbetalningen registrerad som en inkomst av tjänst hos skatteverket. Utbetalningen benämndes även som "lön" av Ö2 i transaktionsinformationen för utbetalningen samt i e-postmeddelande från Ö2:s företrädare M.H.

R.F. har inte erhållit någon lön för perioden 15 februari 2020 till 9 mars 2020. Han är berättigad till en lönesumma om 13 553 kr för perioden. Från beloppet ska preliminärskatt dras av. En lönefordran om 8 471 kr förföll till betalning den 25 mars 2020 och en fordran om 5 082 kr förföll den 24 april 2020, varför ränta ska utgå från de datumen.

R.F. har inte erhållit någon semesterersättning för hela anställningstiden. Han är berättigad till semesterersättning om 4 623 kr för perioden, beräknat som 12 procent av lönen i februari om 24 970 kr plus 12 procent av nu yrkad lön om 13 553 kr. R.F:s fordran på semesterersättning förföll till betalning den 24 april 2020, varför ränta ska utgå från det datumet.

Ö2

Föreningen förnekar att det föreligger ett anställningsförhållande mellan Ö2 och R.F. Avtalet mellan Ö2 och R.F. var inget anställningsavtal utan ett uppdragsavtal. R.F. har därför varken rätt till yrkad lön eller semesterersättning.

Skulle tingsrätten komma fram till att ett anställningsförhållande förelegat mellan parterna gör Ö2 i andra hand gällande följande. Ö2 bestrider att R.F. enligt avtalet har rätt till månadslön. Det arbete R.F. utfört har inte varit något heltidsarbete som skulle kunna generera en månadslön.

R.F. har, i likhet med övriga i ensemblen, haft rätt till ett gage om totalt 66 572 kr. Det är även den kostnaden som Ö2 har budgeterat för. Från gaget skulle avdrag göras dels för arbetsgivaravgifter och sociala avgifter och dels för inkomstskatt. Gaget skulle delas upp i två lika stora betalningar. Den första betalningen erlades av Ö2 den 21 februari 2020. Den andra betalningen skulle erläggas efter att samtliga föreställningar spelats. Eftersom föreställningarna ännu inte spelats är R.F:s fordran ännu inte förfallen till betalning. Den prestation R.F. ska utföra för att ha rätt till betalning är att genomföra föreställningarna. Eftersom att föreställningarna inte genomförts har R.F. inte rätt till betalning. Villkoret att den andra betalningen skulle ske först efter genomförda föreställningar gällde för alla inblandade i produktionen.

Anledningen till att Ö2 betalat arbetsgivaravgifter och dragit av inkomstskatt på den ersättning som betalats är att R.F. saknar F-skattsedel och att föreningen därför var skyldig att göra så.

Repetitionerna påbörjades rätteligen den 3 januari 2020.

BEVISNING

På R.F:s begäran har förhör hållits med honom under sanningsförsäkran. Han har som skriftlig bevisning åberopat e-postmeddelande, transaktionsinformation från sin bank och inkomstuppgifter från skatteverket.

På Ö2:s begäran har hållits förhör under sanningsförsäkran med T.P. samt vittnesförhör med P.P. Ö2 har som skriftlig bevisning åberopat budget för produktionen, avtal med andra i produktionen, bestridda fakturor och e-postmeddelanden.

DOMSKÄL

Har parterna träffat ett anställningsavtal?

Mellan parterna är det ostridigt att ett avtal träffats mellan Ö2 och R.F. enligt vilket R.F. skulle utföra arbete som skådespelare åt Ö2 och att R.F. var berättigad till viss ersättning för sitt arbete. R.F. har påstått att avtalet mellan parterna var ett anställningsavtal medan Ö2 har gjort gällande att det var ett uppdragsavtal.

Bevisbördan för att ett anställningsavtal har ingåtts åvilar normalt sett den som påstår detta (se Lunning och Toijer, Anställningsskydd - En lagkommentar, 11 uppl., sid. 155). I detta fall är det R.F. som har påstått att

anställningsavtal har ingåtts. Det är därmed han som har bevisbördan för sitt påstående.

Tingsrätten gör följande överväganden.

R.F. har i förhör berättat att han i december 2019 pratade i telefon med Ö2:s företrädare T.P., att han under samtalet fick erbjudandet att välja om han ville bli anställd av föreningen eller om han ville fakturera föreningen och att han valde då att bli anställd. T.P. har dock i förhör förnekat att det ägt rum något sådant samtal som R.F. påstått. Tingsrätten anser sammantaget inte att det av den muntliga bevisningen går att dra några slutsatser om innehållet i parternas avtal.

R.F. har pekat på att Ö2 i e-postkommunikation och vid insättning på hans bankkonto betecknat utbetalningen i februari 2020 som ”lön”. Vidare har Ö2 gjort avdrag för preliminärskatt och betalat arbetsgivaravgifter för ersättningen, samt hos skatteverket redovisat ersättningen under inkomstslaget tjänst. Dessa omständigheter visar enligt R.F. att även Ö2 sett honom som anställd.

Att en utbetalad ersättning betecknats som ”lön” kan visserligen föra tankarna till ett anställningsförhållande, eftersom begreppet ”lön” vanligtvis förknippas med utbetalningar till anställda. Tingsrätten anser dock inte att det är osannolikt att även en ersättning till en privatperson inom ramen för ett uppdragsförhållande benämns som ”lön”. Den omständigheten att ersättningen betecknats som ”lön” kan därför inte få någon avgörande betydelse för frågan om R.F. varit anställd av Ö2 eller inte.

Skyldigheten att göra preliminärskatteavdrag och att betala arbetsgivaravgifter är enligt 10 kap. 3 § skatteförfarandelagen respektive 2 kap. 10 § socialavgiftslagen kopplad till huruvida en ersättning avsett arbete eller inte. I begreppet ersättning för arbete inryms både lön inom ett anställningsförhållande och ersättning inom ramen för ett uppdragsavtal. Enligt 10 kap. 1 § inkomstskattelagen anses som ”tjänst” i lagens mening både anställning och uppdrag. De skattedispositioner som Ö2 gjort vid utbetalningen av ersättningen till R.F. har därför enligt tingsrätten ingen betydelse för frågan om det rör sig om ett anställnings- eller ett uppdragsförhållande.

Av vad som framkommit i målet finner tingsrätten inte att annat är visat än att Ö2, åtminstone sedan parterna hamnat i konflikt med varandra, konsekvent till R.F. har uppgett att det inte har varit fråga om ett anställningsförhållande. Vad Ö2 har uppgett om den ersättning som parterna avtalat om stämmer vidare enligt tingsrätten väl överens med den budget som tagits fram för produktionen samt är i linje med de avtal som ingåtts med övriga inblandade i produktionen.

Slutligen kan konstateras att R.F., trots påpekanden, inte förmått förklara hur hans yrkande beloppsmässigt låter sig förenas med den lön som han

menar att parterna avtalat. Inte heller varför det i grunderna för talan har angetts att utbetalningen i februari 2020 avsåg tiden fram till den 14 februari, medan R.F. i förhör själv uppgett att utbetalningen endast avsåg januari månad.

Vid en samlad bedömning finner tingsrätten att mer talar för att det avtal som ingåtts mellan parterna har haft det innehåll som Ö2 påstår än att avtalet haft det innehåll som R.F. påstår. Tingsrätten finner därmed att R.F., mot Ö2:s bestridande, inte har lyckats styrka att det förelegat ett anställningsförhållande mellan parterna. Som parterna utformat sin talan följer att käromålet då ska ogillas.

Rättegångskostnader

Eftersom käromålet ogillas ska R.F. ersätta Ö2 för dess rättegångskostnader. Det yrkade beloppet, 2 614 kr, har vitsordats av R.F. och ska utgå.

DOMSLUT

1. Käromålet ogillas.
2. R.F. ska ersätta Ö2 för dess rättegångskostnader med 2 614 kr, varav 1 404 kr avser ombudsarvode.